

Ракитін Микола Васильович

Ліс в околицях Радзивилова жив за літнім розкладом: у ньому стояли терпкі аромати живиці, пахло квітами, приємний запах розповсюджували кущі багна. Але цю тишу порушили тріск сухих гілок, приглушений гамір вершників, тихий дзенькіт металу. Це у ліс вступали на конях бійці червоноармійці.

Зайшовши углиб лісу, вершники за знаком командира бригади Ракитіна зупинили коней і спішилися.

— Привал, — пролунала команда.

Але не всі кіннотники відпочивали. Кілька невеликих груп їх виїхало вперед. Це була розвідка. Через деякий час розвідники повернулися і доповідали командирі про результати своїх спостережень. Деякі ж червоноармійці змушені були повернутися безрезультатно — їх виявив ворог, ще інші — не повернулися зовсім...

Із тих даних, які отримав комбриг, він зробив висновок, що на ділянці фронту, по якій слід було наступати його бригаді, сконцентровані значні сили білополяків. Надійшла команда наступати на світанку. Ракитін визначив напрямки наступу ескадронів, а сам з резервом і першим полком сусідньої дивізії рушив уперед.

Раптом з-за підвищення донеслися крики і постріли. Ракитін і командир полку прищпорили коней, виїхали на пагорб. Те, що вони побачили зліва від себе, їх вразило. В кілометрі від них на просторій рівнині між лісом і селом на піаніч від Радзивилова билась кіннотники. Полк 6-ої дивізії, вийшовши, як і бригада Ракитіна, з лісу і наблизившись без охорони і розвідки до річки Слонівки, був атакований білопольською кіннотою силою до тисячі шабель.

Комбриг не розгубився. Він дав команду, і у фланг ворога вдарив його перший полк. Червоноармійці загнали ворога в болото. Ворожий

1896—

Народився на ст. Верхній Баскунчак (нині Ахтубинського району Астраханської області). Член КПРС. У липні 1920 року був командиром окремої бригади Першої Кінної армії, яка визволяла Ровенщину від білополяків. За визволення м. Радзивилова (нині Червоноармійськ) бригада була відзначена Червоним прапором Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету.

полк перестав існувати. А в оперативному зведенні штабу Першої Кінної армії від 26 липня 1920 року повідомлялося: «Після запеклих боїв нашими доблесними військами взято м. Радзивилів, причому захоплено більше 2000 полонених, 100 кулеметів, бронепоезд та інші трофеї». У боях за визволення Радзивилова відзначилась окрема бригада Першої Кінної армії під командуванням М. В. Ракитіна. Її було нагороджено Червоним прапором Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету, який тоді очолював М. І. Калінін.

Проте другого дня білополяки вдарили по Радзивилу. З боку бродівського лісу вийшов ворожий бронепоезд і гарматним вогнем став підтримувати наступаючих. Але у боях, які зав'язалися, червоноармійці Першої Кінної та 12-ої армій відтіснили ворога та погнали його на захід.

У гарячих боях за Радзивилів загинуло багато бійців та командирів бригади, і серед них — командир кулеметного ескадрону московський робітник Олексій Мишин.

Коли ворог відкотився на захід, вже на Львівщині Ракитін подав рапорт своєму командуванню про бажання вчитись. Адже він ще в 1913 році закінчив гімназію в Астрахані і

вступив у Петербурзький психоневрологічний інститут. Але його успішне навчання перервала перша світова війна. В 1915 році, пройшовши прискорений курс кавалерійського училища в Петрограді, Ракитін в чині прапорщика був направлений на Румунський фронт в уланський полк.

Після ліквідації у 1917 році царської армії Микола повернувся на ст. Верхній Баскунчак і працював тут робітником у місцевому депо. Згодом трудився у залізничній міліції, в різних освітніх установах залізничного транспорту.

Потім звернувся з проханням у губвійськкомат. Миколу призначили командиром ескадрону кавалерійського полку. На початку 1920 року полк було направлено на Північно-Кавказький фронт. Тут він і влився у Першу Кінну армію, з якою прийшов, переформувавшись у бригаду, славний бойовий шлях.

Здавши свою бригаду, Ракитін прибув у Ровно в штаб армії. Але обставини склались так, що замість навчання в академії Ракитін був направлений членом Реввійськради армії К. Є. Ворошиловим у Бердичів із завданням формувати військовій частині для кінного корпусу Г. Д. Гая.

Після закінчення громадянської війни Ракитін займав командні пости в Червоній Армії, зокрема, в 1936 році командував мотомеханізованим корпусом ім. Каліновського.

М. В. Ракитіна дуже добре знав та цінив командарм Першої Кінної С. М. Будьонний, який дав йому таку характеристику: «Тов. Ракитін володіє відмінною теоретичною підготовкою, великим службовим досвідом, бойовим стажем і широкою розумною ініціативою. Швидко орієнтується в обстановці, вшакідливий, рішучий, з твердою волею і характером. Спокійний, витриманий, рідкісна працездатність і любов до служби.

Відданий Радянській владі».

Прапор перемоги. — 1987. — 3 вересня.